

vergoeding van de materiële en morele schade die deze door dat beoordelingsrapport heeft geleden en nog steeds lijdt;

- verzoeker akte te verlenen, dat deze zich het recht voorbehoudt later van de Commissie alle schadevergoeding te vorderen waartoe hij op grond van artikel 24, tweede alinea, Ambtenarenstatuut gerechtigd is;
- de Commissie in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoeker komt op tegen een aantal beoordelingen in zijn beoordelingsrapport over de betrokken periode, betreffende enkele problemen die hij met zijn collega's en met bepaalde externe organisaties zou hebben gehad.

Zijns inziens levert het bestreden beoordelingsrapport een schending van artikel 43 Ambtenarenstatuut op, daar het had moeten worden opgesteld en hem had moeten worden meegedeeld vóór 30 november volgend op het einde van de referentieperiode, en de eerste beoordelaar het pas op 22 mei 1992 heeft opgesteld.

Met betrekking tot die beoordelingen stelt verzoeker ook schending van de artikelen 25 en 26 Ambtenarenstatuut. De Commissie zou dienaangaande een kennelijke beoordelingsfout hebben gemaakt.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne) tegen Raad van de Europese Unie

(Zaak T-99/94)

(94/C 120/50)

(Procestaal: Spaans)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie door Asociación Española de Empresas de la Carne (Asocarne), vertegenwoordigd door P. Llaneza González, advocaat te Madrid, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van Loesch & Wolter, advocaten aldaar, Rue Goethe 11.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- nietig te verklaren Richtlijn 93/118/EG van de Raad van 22 december 1993 tot wijziging van Richtlijn 85/73/EEG inzake de financiering van de keuringen en sanitaire controles van vers vlees en van vlees van pluimvee ⁽¹⁾;
- de Raad van de Europese Unie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster bestrijdt de wettigheid van Richtlijn 93/118/EG, voor zover daarin op basis van het bepaalde in de Richtlijnen 85/73/EEG en 88/409/EEG en Beschikking 88/408/EEG wordt geregeld dat de Lid-Staten een retributie moeten heffen bij het slachten van rundvlees, varkens en

geiten, enz. Overeenkomstig Richtlijn 85/73/EEG zou het bedrag van deze retributie moeten overeenstemmen met de werkelijke kosten van de dienst; in de Richtlijnen 88/409/EEG en 93/118/EEG heeft deze retributie echter de vorm van een forfaitaire heffing gekregen.

Wat haar legitimatie als procespartij betreft, is verzoekster van mening dat de bestreden regeling als een beschikking moet worden beschouwd, daar de uitdrukkelijke afwijking van Beschikking 88/408/EEG vanaf 1 januari 1994 en haar vervanging door de bijlage bij Richtlijn 93/118/EEG, die vroeger in werking treedt dan de rest van de richtlijn om haar te doen samenvallen met deze afwijking, duidelijk doen blijken dat deze bijlage in wezen niets anders is dan een beschikking.

Ten gronde stelt verzoekster dat de retributie, nog afgezien van het feit dat zij in strijd is met de Spaanse constitutie en fiscale regels, geen rechtsgrondslag heeft in de basisteksten, aangezien artikel 43 van het EG-Verdrag weliswaar de grondslagen voor een gemeenschappelijk landbouwbeleid vaststelt, doch artikel 99 van dit Verdrag de Gemeenschap niet de fiscale bevoegdheid geeft om de hoogte en het karakter van een retributie te kunnen bepalen, die het enige middel dient te zijn om bepaalde diensten op landbouwgebied te financieren.

De rechtshandeling van de Raad berust bovendien op een kennelijk onjuiste beoordeling, omdat ze niet is gebaseerd op een gedetailleerd genoeg onderzoek van de produktiekosten en de veterinaire structuren van de verschillende Lid-Staten.

⁽¹⁾ PB nr. L 340 van 31. 12. 1993, blz. 15.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door A. J. Dubbelhuis en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-101/94)

(94/C 120/51)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door A. J. Dubbelhuis, te Aalden (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door M. J. Scheele en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-102/94)

(94/C 120/52)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door M. J. Scheele, te Mensingeweer (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door G. J. M. Frieling en twee anderen tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-103/94)

(94/C 120/53)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door G. J. M. Frieling, te Deurningen (Nederland), en twee anderen, vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H. Pijnacker Hordijk, advocaat te Amsterdam, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Frieden, advocaat aldaar, Avenue Guillaume 62.

Verzoekers concluderen dat het het Gerecht behage:

- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een bepaald bedrag vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen tot betaling aan verzoekers van een schadevergoeding welke het Gerecht in goede justitie zal vermenen te behoren, doch ten minste zo groot als het bedrag dat voortvloeit uit de toepassing van Verordening (EEG) nr. 2187/93 van de Raad van 22 juli 1993, vermeerderd met rente ad 8 % per jaar over de hoofdsom, vanaf 19 mei 1992 tot aan de dag der algehele voldoening;
- de Gemeenschap te veroordelen in de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen grotendeels overeen met die in de rechtszaken C-104/89 en C-37/90, Mulder en Heinemann tegen Raad en Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Beroep, op 10 maart 1994 ingesteld door H. Rozema en B. L. van der Wijk tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-104/94)

(94/C 120/54)

(Procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 10 maart 1994 beroep ingesteld tegen Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen door H. Rozema, te Niehove (Nederland), en B. L. van der Wijk, te Boelenslaan (Nederland), vertegenwoordigd door respectievelijk H. J. Bronkhorst, advocaat bij de Hoge Raad der Nederlanden, en E. H.